

NEPTUNS

NORSK HAVSEILER- OG KRYSSERKLUBB
NORWEGIAN OCEAN RACING AND CRUISING CLUB

Årgang 17

nummer 2, 2009

Formannen

Vi har hatt en god NHK sesong. Høydepunktet var årets Hollænderseilas som etter flere uavhengige uttalelser blir karakterisert som «årets regattaarrangement».

Vi får stadig henvendelser fra førstegangs langturseilere. De ønsker råd fra oss som kompetansesenter; men de kan ikke melde seg inn grunnet erfaringsbakgrunn: vi er selvfølgelig behjelpelige overfor samtlige henvendelser, men føler samtidig et etisk dilemma når vi høflig må avvise henvendelser som er for krevende i forhold til ressursbruk. Vi blir av enkelte oppfattet som en statlig institusjon og det er for så vidt en tillitserklæring, men vi er en organisasjon som styres og virker overfor våre medlemmer.

Om klubben skal konsentrere seg om langtur eller regattaseiling avspeiles mye gjennom det sittende styret, eller gjennom konkrete forslag fra medlemmer. Dette bør alle være bevisst, både i forhold til å komme med aktivitetsforslag, og fremme forslag til nye styremedlemmer på neste generalforsamling.

Klubben drives på frivillig basis uten lønnede ansatte, følgelig er det begrenset hvor høyt vi kan gape, både i forhold til medlemsmassen og omverden. Vi har vel funnet vår form, men foruten bøyene og Hollænderseilasen er vi en sosial klubb som tilgodeser medlemmer som stiller opp på våre ulike arrangement. Om dette er godt nok til å rekruttere medlemmer som holder liv i klubben også i fremtiden er avhengig av at nyrekrutterte også finner seg til rette og stiller på våre medlemskvelder. Så langt er vi litt for mange faste i forhold til medlemsmassen, og de unge er definitivt underrepresentert. Jeg oppfordrer alle til å ringe litt rundt før neste samling slik at vi ser flere «nye» ansikter. Styret skal sørge for interessante kåsører, selv om dette kan koste klubben mer enn den tradisjonelle rødvinflasken tror jeg dette vil gavne klubben på sikt.

Denne spalten er sendt fra mobiltelefon fra alpinsamling på Nesbyen. På fjellet har vi hatt full vinter siden første novemberhelg. Det er fantastisk å oppleve kontrasten fra seiling i Karibien i oktober. Det ser ut som vi fortsatt skal oppleve hvite juler, og personlig gleder jeg meg ekstra til neste sommer etter en skikkelig «norsk vinter».

Jeg ønsker alle en fredelig julefeiring og et ramsalt nytt år!

Fra Necessity's reiser:

Forventinger og planlegging:

Vi har vært ute før, på en helt vanlig atlantehavstur, med Cuba i programmet. Det var en stor opplevelse med båt, familie og mange nye venner til vanns og til lands. Ved hjemkomst var vi solgt. Til tross for både interessante, og til tider krevende jobber tenkte undertegnede på båt og langtur hver eneste dag. Planlegging av neste tur begynte vel egentlig da vi kom tilbake til Norge i 97. Da vi dro ut igjen i 2005 var alt klart med ny båt og mer vidløftige planer. Vi gledet oss som unger. Nå er vi ute på femte året. Her er noen, av mange, høydepunkt:

Pirater og konvoi:

Natten er uten måne, det er nesten ingen vind og lanternene fra mange seilbåter vagger mellom stjernene. Stemningen ombord er ladet. Det har gått ut piratvarsel og vi går i konvoi, "the Norwegian Convoy", langs kysten av Marokko. Piratvarselet kom over vår Inmarsat og fra ARCs hovedkvarter.

Navnet til tross, det var mange nasjoner med i konvoien, og ingen var strengt tatt særlig bekymret. Men situasjonen var uvanlig.

Da vi krysset Atlanteren i 96 var passaten i form, og veivalget ganske enkelt. I 2005 var alt annerledes. ARC startet på kryss med en kuling fra sør. Faktisk ble det litt mye for mange, og et betydelig antall båter returnerte til Kanariøyene med sjøsyke mannskap og skader på båten. Selv var vi mest opptatt av den gjeldene "hurricane warning". Det var orkanen ute i Atlanteren som brakte oss til kysten av Marokko. De mange rådgiverne som fortalte oss hvor det var best å gå brakte oss kanskje vel langt mot land. Vi hadde nok foretrukket mer vind og færre "pirater".

Med dagslyset kom vinden. Vi forandret kurs mot vest og håpet at orkanen ville holde seg i nord. Plutselig var ARC atter en slags regatta. Det ble en humpete og opplevelsesrik tur til St. Lucia. Nok en orkan dukket opp. Vi hadde stadig besøk av hval, og rundt oss kolliderte folk med dem. En båt mistet nesten kjølen og mannskapet ble evakuert. Men det er konvoien under stjernene som huskes best.

Verdens lengste silkeseilas:

Stormsvalen er på VHF'en. Tom er tydelig fornøyd. Nok et døgn med 180 nm tilbakelagt. Det femte døgnet på rad med en snittfart på 7,5 knop eller bedre. Vinden er stabil med 15-20 knop fra NØ. Gennakeren er oppe dag og natt. Dag og natt er antrekket badebukse – bortsett fra 17. mai.

Da kom blazer og bluse frem. Passe varmt, passe svalende bris. 28 grader i vannet. Gnistrende stjernehimme om natten og gnistrende hav om dagen. Gnistrende seilas dag og natt. Hele tiden har vi både Stormsvalen og Checkmate i sikte.

Vi er snart midtveis mellom Galapagos og Marquesas. Forholdene varte i enda seks døgn. Kjedelig? Ikke i det hele tatt. Som en australsk venn sa det. To seilbåter på samme sted på samme tid med samme kurs – "it's a race". Vi var tre, og vi måtte passe på for å holde følge. Muligens kunne Stormsvalen seilt fra oss i de gjeldene forhold, men det var vel ikke slik at de bremsset. Selv med oppmerksomhet på seiling hadde vi god tid. Lesing, kortbølgenettet med ca. 20 andre båter spredd ut over stillehavet, og ja: Daglig spanskurs på VHF'en. Ikke at noen av oss snakker spansk, men det er utrolig hva man kan gjøre med et spansk spill og en ordbok. Vi var i et av de minst trafikkerte områder i verden, men følte det sosiale nærværet av to andre båter samt de litt fjernere båtene på kortbølgenettet. Bortsett far 17. mai husker jeg ingen av disse dagene spesielt, men jeg vil aldri glemme roen og tilfredsheten ved denne seilasen, en følelse som var felles for både Eva og meg.

Hai og akvariefisk

Vi ligger på bunnen på 30 meters dyp og blåser bobler. Stedet er Garuae pass, åpningen gjennom korallrevet inn til lagunen på Fakarava i Tuamotos. Eskild holder seg fast ved siden av meg. Strømmen er ganske kraftig. Vannet er krystallklart. Det er mer enn klart nok til å se overflaten, men sikten er allikevel begrenset - av "millioner" av fisk i alle regnbuens farger – og hundrevis av hai. Mest revhai, men også en og annen gråhai, "hammerhead" og "bull". Det føles ikke det minste farlig. Tvert i mot ligger jeg her og småler og tenker "at dette er det absolutt ingen som kommer til å tro". Kanskje er det et snev av nitrogenrus, men i så fall gjelder det Eskild også, for når vi kommer opp forteller Eskild at han lå og lo han også. Nitrogenrus eller ikke, dette er et magisk sted. Ihuga dykkere fra hele verden betaler titusenvise av kroner for å komme hit. For oss er det et sted på veien, men ikke mindre magisk av den grunn. Vi har hjemmet med oss og for en stund er vi bosatt i dette klassiske polynesiske paradiset. Sol, vann, sand med palmer og sjarmerende og meget gjestfrie polynesere. Kulturen er kanskje ikke som for to hundre år siden, men naturen er inntakt og gjestfriheten er ikke begrenset av at de lokale bor i hus. Og opplevelsen blir på ingen måte ødelagt av at det lokale bakeriet selger franske bagetter av høy kvalitet.

Adoptert

Palmerston Atol, Cook Islands: Vi har seilt i 4 døgn fra Mophelia i fransk Polynesia.

Tidlig på morgenen 10.08.06 runder vi nordpynten av atolltet og blir straks møtt av en liten, åpen aluminiumsbåt. Ombord er Bob og Tupou som erklærer at vi er adoptert og derved medlem av deres familie. Det er utrolig at de oppdaget oss der vi bokstavelig talt seilte rett ut av tropenatten.

Vi er ikke første norske båt her – på langt nær. Mange har vært her og mange har noen av sine beste minner fra dette lille atolltet. Ragnar Kvam har til og med stått for en innsamlingsaksjon slik at de lokale kunne få en skyssbåt. Det er konkurranse mellom familiene på øya, så i sesongen ligger 3-4 familier klare til å kapre en gjest. Alle måltider deles med familien, og du deltar i dagens gjøremål. Kanskje er det en aluminiumsbåt som trenger noen nye nagler – de fleste seilere har utstyret om bord. En vaskemaskin skal repareres eller en bøye skal legges ut. Eller du skal rett og slett delta i fisket. Har du medisinsk utdanning er du fullt beskjeftiget. Du er del av livet på en isolert sydhavsøy. Frakteskuta fra Rarotonga kommer kun hver 3. måned – kanskje (den norske skyssbåten gikk dessverre konk, muligens pga en smule korrupsjon). Forsyninger, medisiner og verktøy som du har om bord kommer godt med. Men uansett hva du legger igjen, så får du mer enn du gir. Vi spiser og familien synger, spiller og danser. Vi lærer eksotiske triks. Hva med "chicken call"? På øy etter øy har vi sett med undring at hønsene går vilt omkring, men at hver enkelt høne tilhører en bestemt familie. Hvordan holdes de fra hverandre? Chicken call! Hver kylling blir preget med en bestemt sang når de klekkes. Når datter Monokoia synger familiens spesielle sang kommer deres høns løpende. De andre fortsetter uforstyrret.

Vi blir en uke. Båtene er ankret utenfor atolltet, og snur vinden kan det fort bli kritisk. Vi har vært heldige i syv dager, men så blir det meldt vestavind. Det er bare å takke Bob, Topou, Taya, Monokoia, Bury og Mehau og sette kurs for Niue.

Vennlige kannibaler

Misjonærene greide aldri helt å "temme" Vanuatu. Som på Fiji i øst havnet mange i gryta. På Vanuatu hadde de nok i tillegg fordelene av at Storbritannia og Frankrike bestemte seg for å dele kolonierredømmet. De ble jo ikke enig om så mye, så det kulturelle trykket på lokalbefolkningen ble nok mindre. Derved beholdt de i større grad enn mange andre steder sine opprinnelige skikker – inklusive kannibalismen. Offisielt tok den slutt først i 1967.

Dette var vi klar over da vi seilte inn i Banam Bay på Malakula. Vi ble meget godt og vennlig mottatt av den lokale høvdingen Chief Seito på 83. Tilfeldigvis hadde sønnesønnen hans skåret seg stygt på foten like før vi kom. Vår medisinkiste er velfylt så vi kunne definitivt hjelpe. Det satt Chief Seito pris på, og det ble mange Kava kvelder med "storien" (fortellinger fra stammens fortid), dans og sang og mange omvisninger. Sang og dans foregår med tradisjonelle kostymer, dvs svært lite. Deres historiske sagn er ganske blodtørstige beretninger om fiender og tabuer. Fortellingene fremstod allikevel som fjern fortid inntil Saito tok oss med på en omvisning i stammens skoger. Litt inn i jungelen griper den gamle høvdingen meg i armen, ser på mine underarmer og utbryter: "You know Jan, 50 years ago you would have made a very nice steak". Han sa det med et skjevt smil, men jeg var aldri i tvil om at han mente hva han sa. Denne delen av Malakula var blant de siste stedene kannibalismen ble praktisert.

Hva nå?

Nå ligger Necessity på land i Seward. Til våren setter vi kurs mot Prince William Sound, Glacier Bay og siden mot Canada, USA og Mexico.

Vi kan følges på www.sailaway.no

Jan Fr. Mack 26.11.09

Artikkelen er forkortet.

**Vi vil prøve å spre mer informasjon
om medlemmer på tur gjennom
www.havseilerklubben.no**

TILBUD FRA SEILmagasinet

Til medlemmer i Norsk Havseiler- og krysseklubb!

Vi håper du som medlem i foreningen vil bli bedre kjent med SEILmagasinet, som vi mener har mange, mange artikler om langturseiling og annet seilstoff som er interessant for deg. Vi tilbyr derfor et introduksjons-tilbud på 5 nummer til kr 299,- så du selv kan vurdere om du liker bladet.

Ring oss på 21 37 77 90 eller send oss en e-post på abo@seilmagasinet.no med navn og adresse, så skal vi sende deg SEILmagasinet i posten.

En liten rapport fra styremedlem Annes sommerseilas til Shetland

Etter 2 ½ uke med tropesommer, langs sørlandskysten og vestlandet – legger vi avgårde fra Tannanger med Lerwick som mål. Det blir en «lett overfart» flatt hav og motor...

Vi får den «beste sommeren» i manns minne og her følger en liten rapport fra noen av havnene vi besøkte på vår Shetland-rundt tokt!

Lunda Wick

Vi ligger i en nydelig bukt, med klart vann og hvit strand. Kulturlandskapet består av endeløse gressletter der hvite sauer og Shetlandsponnier i alle tenkelige farger beiter fritt. Restene etter St. Olavs Church troner i skråningen. Ikke et eneste forstyrrende element er å se. Her kjenner vi igjen den ubehagelige rulling fra langtur noen år tidligere, det er ikke så lett å sove, men vi klarer det allikevel etter en lang tur og et gourmetmåltid.

Havna Voe

Vi er klar for en stille natts søvn, etter Lunda Wicks rulling, en lang dag med Sightseeing med våre venner fra Losskøyta Flekkerøy og en lang ettermiddag og kveld på havet. Vi begynner å tilegne oss kunnskap om fuglene – en av mannskapet er nærmest som ornitolog å regne og vi kan etter hvert se og høre forskjell på teist og lomvi (skulle bare mangle), vi lærer at tjuvjoen rapper maten fra havsula og lundefuglen blir vår «maskot» der den løper og snubler foran båten.

Papa Stour

Vi seiler øya rundt, høye klipper, strender der vi blir enige om at alle garnbøyer i verden fødes, de ligger som fargerike egg blant rullesteinen. Gresslettende hvelver seg som glasur ut over høye klipper og ned mot hulene hulene... og, hvor langt inn går de egentlig? Vi setter garn og får følge med en sel som er veldig interessert i hva vi driver med. Vi håper den ikke roter seg inn i garnet, er usikre på om kokken kan klare å «gjøre opp» en sel sånn helt i det skjulte? Selen følger oss helt tilbake til moderskipet og blir kjent med mannskapet.

Scalloway

Mest kjent for Shetlands-Larsen og «bussen» hans. Vi overhører noen barn på museet som ble veldig overrasket da de fikk vite at det ikke var noen buss! I Scalloway får vi låne nøkkel til borgen av hotellbetjeningen og låser oss inn.

Walls

Vi tar en svipptur nordover til Walls. På veien dit ser vi et fantastisk slott og bestemmer oss for tur i jolla Lynet neste

dag. Vi treffer eieren Dorotha og etter «lett press» får vi komme inn i det helt fantastiske hjemmet hennes. 7-8 meter under taket, tunge Chesterfield-møbler og digre malerier. Glassmalerier med klare hentydninger til at en tidligere eier må ha vært aktiv i slavehandelen. Dorotha «mykner opp» og spør om vi vil ha litt Spumante – italiensk champagne. Vi er høflige og takker ja og i lett rus lever vi oss inn i en helt annen verden... Dorotha har også fått preparert en nesten 20-meter lang spermasethval som drev i land noen år tidligere, hvalen har et hus for seg selv, og vi får beundret og følt på det digre skjelletet.

Fair Isle

På Fair Isle kommer vi nærmere fuglene enn noe annet sted. Vi går 50-100 meter fra båten, setter oss på fjellet. Og så er det bare å vente... det tar ikke mange minuttene før vi nærmest er «omringet» av fugl. Havhesten seiler forbi oss og lundefuglen sitter bare noen meter fra oss og titter – med et fantastisk blikk og sitt fargerike nebb. Vi tar tusenvis av bilder og gleder oss til å gå gjennom dem etterpå.

Vi klarer nesten ikke å rive oss løs fra den siste Fair Isle, men så er tiden inne, vi planlegger avgang og sjekker været. Det viser seg at det IKKE er tid for avgang, vi kan kanskje si heldigvis? Etterpå får vi høre at den sterke vinden vi holdt oss unna var stormen som rammet norskekysten... Vi satte i stedet kursen mot Lerwick (dermed hadde vi seilt Shetland rundt) – fikk oppleve litt mer av «storbyen» – før vi satte kursen mot hjemlandet.

Det første døgnet fikk vi kjenne på den urolige og krappe Nordsjøen. Riktig ubehagelig var det og denne gangen var det virkelig bra at vi hadde laget stormsuppe. Etter hvert la sjøen seg og vi kom inn i de gode rutinene. Så godt fungerte det at vi bestemte oss for Shetland-Risør uten stopp. Etter 3 ½ døgn la vi til i Risør... og da var vi alle egentlig klare for å fortsette...

Anne Nygren

Til slutt en liten rapport fra styremedlem Jens på tur... beholdt i «originalspråket»... Vi får en lengre rapport fra Jens i neste Neptuns.

Soendag 6 des. 09 — Hei igjen!

Har hatt en ny praktfull dag rent vaermessig, men dessverre litt lite vind, farten har ligget rundt 4 til 5 kn. Ganske varmt, rundt 27 grader, og 24 i sjøen, og 22 grader om natten. Passaten er rett E, og vi har hatt platt lens en uke naa. Vi jibbet sist onsdag. Det er et endeloest oede hav dette her, vi har ikke sett en annen baat paa 5 dager. Posisjonen er ca 21 grader nord, og 140 grader vest, og vi har ca 900 mil igjen til Hawaii. I dag har vi faatt et lite problem med generatoren, som gir stroem, men vi faar ikke ut stroemmen dit vi skal ha den. Men noe stort problem er det ikke, vi kan lade med hovedmotoren, og vi har diesel nok. Det er mange som som ikke har generator! Ellers har ingen av oss hatt noen behageligere reise, og stemningen er topp. Hilsen til alle fra FROIA II

Innmeldte medlemmer i 2009: Torstein Bjørnulf, Per Ole Harnes, Erik Dillerud, Egil Kristiansen, Ola Veia Arthur, Halvor Aaslestad, Jacob Brinchmann, Hakon Ingvaldsen, Arve Solheim, Vibeke Blydt-Hansen, Henrik Torgersen, Erik L. Roede og Stian Falch

Neptuns ønsker alle medlemmer en riktig God Jul!

Neptuns • Anne Nygren • Paulus Plass 5 • 0554 Oslo • anne@flyt.no/www.flyt.no

Stoff til bladet mottas med takk!